

Erhvervsvirksomhed. For det første forekommer det mig tvivlsomt, om der overhovedet er nogen Grund for det offentlige til at tage denne Virksomhed i sin Haand, og om det er stemmende med de Grundsætninger, som ellers følges af det offentlige, at lønne Embedsmænd eller Bestillingsmænd, hvad man nu vil kalde dem, for at udføre denne Virksomhed. Men hvad der navnlig gør mit Bedkommende er min Hovedindvending imod det, er det, at jeg kan ikke tro, at en saadan passiv Virksomhed, som et offentligt Kontor vil blive henvist til, er tilstrækkelig til at tilfredsstille Behøvet. Jeg tænker mig nemlig — og det er vistnok ogsaa Meningen med, at man vil have, det skal være et offentligt Kontor — at den paagældende Indretning ikke skal udøve nogen Virksomhed for at skaffe Lyende til Stede, men blot modtage Anmeldelse fra dem, der søge Tjeneste paa den ene Side, og paa den anden Side fra Husbonder, som ønske Lyende, men at nogen derud over gaadende Virksomhed ikke skulde udøves af dette offentlige Kontor, at altsaa f. Eks. det offentlige Kontor ikke skulde besfatte sig med at træde i Korrespondance med Forbindelser omkring i Landet eller mulig i i Sverige for at skaffe Lyende af en vis Art, hvis der i et givet Øjeblik skulde være Trang til dem, eller naar en Mand, der henvender sig paa Kontoret, ønsker et saadant Lyende. Det er en Virksomhed, som det forekommer mig, at man ikke kan undvære, og om det end ganske vist undertiden kan hænde, at der maaske derved søres mere Lyende hen paa et enkelt Sted, end man i et givet Øjeblik har behov, saa mener jeg, det er en Ulempe, som i det hele taget ikke kan undgaas, og som paa den anden Side opvejes ved den Fordel, at Publikum har lettere Adgang til at blive betjent og har Adgang til at blive betjent med større Sør, end naar man vilde tænke sig et saadant offentligt Kontor, der dog ikke væsentlig bliver andet end et Arbejdsanvisningskontor. Jeg mener, at en saadan Institution ikke gør Fæstemandsvirksomheden, der drives i de vedkommendes egen Interesse, overflødig. Dertil kommer ogsaa som mere formelle Grunde, hvad jeg allerede har udtalt i det andet Ting, at en Lovbestemmelse, som gik ud paa at paalægge Kjøbenhavns Kommune en Forpligtelse — thi det var Meningen, at i alt Fald Kjøbenhavns Kommune skulde der paalægges en Forpligtelse — at en saadan Lovbestemmelse bør ikke gives forinden man i alt Fald har givet Kommunalbestyrelsen Vejledning til at udtale sig derom, og at der vilde være Betænkelse forbunden med

at tvinge den i saa Henseende, dersom den ikke var tilbøjelig til at overtage Opgaven.

Jeg kan derfor ikke stønne rettere end, at de Endringsforslag, der ere stillede af Mindretallet, ikke egne sig til Bedtagelse, og jeg tvivler heller ikke paa, at de ikke vilde vinde Bifald i det andet Ting, hvor jo de samme Endringsforslag for øvrigt eller i alt Fald nogle ganske lignende bleve stillede, men forkastede med meget stort Flertal. Jeg tror nu, at man maa ønske at faa en Ende paa denne Sag og faa denne Lov ud, og det er noget, Mindretallet ogsaa ønsker. Mindretallet gaar jo dog ud fra, at naar de ikke kunne faa deres egne Endringer vedtagne, vilde de alligevel nok have Loven helle end at blive ved det gamle. Men det vil dog være rigtigst at blive staaende ved de Endringsforslag, der ere stillede af Flertallet, og som efter min Mening ere af den Bestaaenhed, at de ikke ville lægge Lovens Bedtagelse Hindringer i Vejen. Jeg har nemlig allerede i det andet Ting og ved denne Sags første Behandling i dette Ting udtalt, at jeg ikke skulde have noget imod at gaa med til at udvide Forslaget til at gælde ogsaa udenfor Kjøbenhavn, altsaa at gaa et Skridt videre end oprindeligt af mig foreslaaet. Thi det, jeg oprindeligt havde foreslaaet, var jo, at der skulde være fakultativ Adgang for Stæder uden for Kjøbenhavn til at indføre en saadan Ordning, men ikke, at den nødvendigvis skulde træde i Kraft. Jeg udtalte allerede i Landstinget, at hvis man fra Rigsdagens Side ønskede straks at skride til at gøre denne Ordning obligatorisk ogsaa uden for Kjøbenhavn, men med de Forandringer, som følge af Forholdenes Natur, saa havde jeg ikke noget derimod at indvende, og derfor har jeg ikke noget imod denne Tanke hos Udvalgets Flertal eller mod de Endringsforslag, der fremtræde som en Realisation af denne Tanke.

Hvad de enkelte Endringsforslag angaar, der ere stillede af Udvalgets Flertal, da har jeg ikke noget at erindre mod Endringsforslagene Nr. 3 og 4. Endringsforslag Nr. 5 har jeg heller ikke noget at erindre imod. Jeg antager, man blandt andet derigennem vil ramme Foreninger, altsaa vil drage ind under Loven Foreninger, som nok tilshyneladende byde selve Bistanden gratis, men som dog i Virkeligheden tage Betaling derfor gennem et saakaldet Foreningskontingent eller deslige. Jeg formoder, at det er en af de Ting, man blandt andet vil naa ved dette Endringsforslag, og det har jeg ikke noget imod. Tværtimod, jeg er ganske enig i, at det vilde være en